Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1886. 35te Aargang.

Et interessant Møde.

Damernes Massemøde i Salt Lake City den 6te Marts d. A. var et af de mest interessante Møder der nogensinde er afholdt i Utah. Der var Repræsentanter fra mange Steder; over to Tusinde vare nærværende, og den store Bygning, i hvilken de forsamledes, var overfyldt. Vore Søstre havde en udmærket Lejlighed til at fremlægge deres sande Anskuelser angaaende deres Forhold og de Forfølgelser, der nu under Skygge af Lov udføres imod de Sidste-Dages Hellige, og at de gave deres sande Følelser tilkjende med Iver og Duelighed er klart at se af de Taler, der bleve holdte, og de Resolutioner, der bleve vedtagne. Talerne vare ivrige, sande og udtryksfulde, og dersom Plads tillod, vilde vi med Glæde publicere alle deres Forhandlinger, eftersom vi ved, at de vilde være af stor Interesse for vore Læsere. Som en Prøve paa det Hele ville vi gjengive Søster Roumania B. Pratts Tale, hvis rungende Sætninger og ædle Anskuelser vare i fuldkommen Overensstemmelse med den Aand, der besjælede Forsamlingen, og gav en sanddru Fremstilling af et meget stort Flertal af Utahs Kvinders Ideer. Søster Pratt sagde: „Ærede Præsidentinde og Damer! Det er vor viseste Fremgangsmaade, som det er tillige vor Pligt og i Overensstemmelse med vor Religion og vore Lederes Raad, at bære alle Trængsler med Taalmodighed og at „lide Ondt hellere end at gjøre Ondt". „Forsvar skulde være vort Valgsprog", og det er Drivkraften i denne Forsamling i Dag. Den Masse Forfølgelser og Ondt, der er bleven og vil blive paalagt os som et Folk, og af hvilket Størstedelen falder paa Kvinder og uskyldige Børn, er Aarsagen til, at vi, som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, i Dag forsamle os og protestere imod denne uretfærdige og unødvendige Fremgangsmaade, og om muligt paa en tydelig Maade fremstille vore Tanker og Principer; thi vi ønske hele Verden at vide, at vi tilvisse besidde begge, og vi frygte ikke for paa en retfærdig Maade at gjøre dem bekjendt, saavidt det staar i vor Magt. Et af de værste Onder, hvormed vi ere besværede, og som vi

med Alvor og Iver protestere imod, er den raa og umenneskelige Tilintetgjørelse af vore Ægteskabspagter og Hjem. Det er bleven sagt af en fremragende Unionsembedsmand, at „Den amerikanske Ide om Regjering er bygget paa den kristne Ide om et Hjem, hvor en Fader og en Moder, besiddende lige Rettigheder, avle og opdrage en intelligent og gudfrygtig Familie. Patriotisme har sit Udspring fra Fædrelandskjærlighed, hvilket igjen kommer fra Kjærlighed til Hjemmet. Dyd og Moralitet ere de Blomster, der pryde en lykkelig Families Arne."

Ovenstaaende er ligesaa sandt som skjønt. Vi ønske at beskjæftige os med virkelige Fakta i Dag, og vi spørge derfor, om Størstedelen af de monogamiske Familier i de Forenede Stater, ja i hele Verden, ere i nogen høj Grad smykkede med disse Prydelser — Dyd og Moralitet. Ovenstaaende Citat kunne vi, med en fuldkommen Overbevisning, erholdt formedelst Kundskab, sige at være Idealet og Inspirationen i Flertallet af „Mormonernes" polygamiske Hjem. Kan et sandt og virkeligt Ægteskab, som har Himmelens Bifald, være umoralsk eller dets Afkom uægte? Om dette drejer Striden sig, og det Spørgsmaal bliver gjort: „Er det af guddommelig Oprindelse?" Hvem uden selve Individet kan bedømme dette? De Ting, som høre Gud til, ere forestaaede alene ved Guds Aand, og naar Love ere udstedte, der binder en Persons Samvittighed, da er Kirke og Stat forenet, og Ødelæggelsens Orm har begyndt at fortære vort elskede Frihedslands Grundlov. Al Hæder og Ære til de ædle Mænd, Senatorerne Morgan, Call, Teller og Andre, for de Resolutioner og Argumenter, som de have fremlagt for Senatet for vort Forsvar. Og tillige til Mrs. Belva A. Lockwood, som besad Mod nok til at tale Sandheden om Tilstanden, som hun havde set den iblandt os og med stor Dygtighed opløftede sin Røst for at standse den Fordoms Strøm, som er rettet imod vort Folk.

Kansler Kent, som er anset som en Autoritet i Lovsager, siger: „Enhver Regjering har Ret til at foreskrive ved Lov, enten Monogami eller Polygami skal være den gjældende Form af Ægteskab under dens Omraade." Hvem er den højeste Autoritet — Kansler Kent eller en anden juridisk Lovgiver, eller Himmelens Gud, som har skabt alle Ting, og som har Ret til at regjere og styre alle Jordens Affærer? Giv begge Systemer en Prøve, og lad det System, hvis Frugter ere de bedste, blive anerkjendt og anvendt.

Et sandt Ægteskab kan ikke have onde Følger, thi det er en fuldkommen Forening af Aand og Sjæl, helliggjort ved gjensidig Kjærlighed og beseglet ved Guds hellige Ordinantser. „Mormon"-Ægteskaber ere lige saa bindende for Manden som for Kvinden, og en Overtrædelse af Ægteskabets hellige Pagt er en Synd til Døden, og bliver straffet med Udelukkelse af Kirken, hvilket vi betragte som aandelig Død; og det beror paa de Pagter, som Overtræderen har gjort, om han kan nogensinde blive indlemmet i Kirken igjen. De Sidste-Dages Hellige betragte Polygami som en Forøgelse af alle Privilegier og gode Følger af Monogami. Har ikke enhver Kvinde den unægtelige Ret at blive en hæderlig Hustru og Moder — at opfylde sin Skabelses Maal, og bevise ikke Folketællinger og alle andre Omstændigheder, at dette er en Umulighed under det monogamiske System? Og dersom vort Ægteskabssystem var antaget af denne Nation, vilde det ikke

lægge Øksen ved Roden af det største Onde, som har nogensinde besværet Jorden? Dersom den samme Ceremoni besegler enhver Hustru til sin Mand, er da ikke enhver Familie en Virkeliggjørelse af Poetens Billede „en Fader og en Moder, hinandens Lige, og lykkelig i Bevidstheden af gjensidig og evig Kjærlighed og Hengivenhed, og i at opdrage, ved Hjemmets Arne, en intelligent og gudfrygtig Familie". At opreise intelligent og gudfrygtig Sæd er Grundaarsagen og Hensigten med Aabenbaringen om celestialt Ægteskab; thi Gud har sagt, „at han vil opreise til sig selv en retfærdig Sæd". Kunne Mænd, som dagligen besmitte sig selv med løsagtige Kvinder, avle en retfærdig Sæd? Kunne Hustruer elske, ære og forblive tro til Mænd, som de med Sikkerhed vide ere troløse til dem? Takket være Gud, at formedelst Kvindens medfødte Godhed ere Hustruerne i den monogamiske Verden et Tusinde Gange mere tro til deres Ægteskabspagter end Mændene!

Et kildent Spørgsmaal opstaar angaaende løsagtige Kvinder. Dersom de havde haft Lejlighed til at blive elskede og hæderlige Hustruer, vilde der være saa mange faldne, som der er? Enhver Hustrus Familiealters Renhed og Hellighed blandt os beviser vort Systems Overlegenhed over Verdens Systemer. Ægteskabspagten er evig, og enhver Hustru er lige berettiget til alle dets Velsignelser og Privilegier, eftersom enhver er tro og værdig. Forbindelsen for Tid og Evighed er Bindestenen til Ceremonien. De Baand, der knytte disse Familier tilsammen, ere sande, dydige og evige; sammenføjede med Kraft, given af Himmelen, og hvad „Gud har sammenføjet, skal Mennesket ikke adskille". Det er bleven tilbudt dette Folk, at dersom de vilde love at ophøre med at indgaa i flere polygamiske Ægteskaber, skulde de, som indtraadte i disse Ægteskaber for en vis Del Aar tilbage, faa Lov til at leve i Fred. Fra en Side betragtet er dette et meget liberalt Tilbud, men vor Tro paa Aabenbaringens guddommelige Oprindelse, de Velsignelser vi forvente at nyde som Følger i Evigheden, ere af en saadan Beskaffenhed, at enhver Kvinde, som er villig til at give dette Privilegium til sin Ægtefælle, ønsker at de samme Velsignelser skulle nydes af hendes Sønner og Døtre. Vor Tillid til vore Ægtefællers, Fædres, Brødres og Sønners Dyd og rene Hensigter er saadan, at vi udfordre hele Verden til at fremvise et bedre Ægteskabssystem, eller Mænd og Kvinder, som leve et mere dydigt og rent Liv. Celestialt Ægteskab gaar Haand i Haand med Kvindens Ophøjelse i Samfundet. I kirkelige Affærer har hun lige Stemmeret med Mænd, og i politisk Henseende staar hun ligeledes paa samme Trin opreist fra den gamle monogamiske Trældom til lige Rettigheder med Mænd. Hun har Ret til som Hustru at besidde Ejendom i sit eget Navn. Hustruer ere ikke forkastede og forladte i deres Alderdom, saaledes som usandfærdigt er blevet sagt om os. Der er Intet i vort Ægteskabssystem, der retfærdiggjør en saadan Gjerning. Ægteskabspagten formedelst sin evige Beskaffenhed forbyder dette. Dersom en Hustru i en fremrykkende Alder, ønsker for en Del at unddrage sig sin Mands Selskab, med hans Samtykke, da kan hun gjøre det, og Ingen har Ret til at indblande sig. Tilfælde af uretfærdig Behandling kunne findes i polygamiske Familier, men disse ere Undtagelser og ikke almindelige og Vægten af gode Resultater af Flertallet burde være Maalestokken, hvorefter alle saadanne Ting

skulde dømmes. Det kan ikke være Sandhed, saaledes som det er sagt, at Polygami praktiseres for kjødelige Lysters Tilfredsstillelse. Det er tydeligt, at det ikke er Tilfældet med Kvinderne, og det er ufornuftigt at tænke, at Mænd ville paatage sig disse Ansvarligheder og Udgifter forbundne med flere Familiers Underhold, naar de kunne undgaa alt dette og alligevel nyde al den Samkvem med Kvinder, som de ønske, og i en af Nationens fremragende Mænds Ord „blive lig vi Andre".

Højesteretten i Cannons Sag erklærede, at Edmundsloven var ikke udstedt for at give Nogen Ret til at udfritte Ægtefolks Hemmeligheder. Hvad Despotisme kan være værre end at tvinge en lovmæssig Hustru til uden sin Mands Samtykke at vidne imod ham. Utahs Dommere fortolke Loven paa en saa tvetydig Maade, at Folket kunne ikke tænke andet, end at de leve i en forvirret Verden. I enhver Sag gives en forskjellig Fortolkning. Den er tillige mest skammeligt misbrugt. Dydige og hæderlige Kvinder ere førte alene ind i et Værelse med femten Mand, og der truede med Fængsel, dersom de nægte at besvare de mest lave og fornærmende Spørgsmaal, som kunne rettes til dem; Spørgsmaal om deres personlige Omstændigheder, om de forvente at blive Mødre, og om deres personlige Omgang med deres Mænd. Unge Børn ere tagne fra deres Hjem og Spørgsmaal givne dem angaaende deres Faders ægteskabelige Forhold, som de i deres unge Alder ikke kunne fatte, indtil de skjælve af Frygt og aabne deres Øjne med Forundring. Saaledes er Hjemmets Hellighed krænket og Ægteskabets Hemmeligheder førte frem for Offentligheden af dem, som foregive at de ønske at beskytte Hjemmet og styrke de Baand, der sammenbinde Familien. Heller end besvare disse fornærmende Spørgsmaal have Nogle gaaet i Fængsel under de mest prøvende Omstændigheder. En blev Moder faa Dage efter hun forlod Fængslet; en anden blev indsat med et lille Barn paa Armen. En med et diende Barn nødtes til for flere Maaneder at opholde sig der, sammen med de mest lave og faldne Mennesker.

Vi tro ikke at selv med al den Fordom, der eksisterer, og som er opstaaet formedelst vore Fjenders falske Fremstillinger, at Lovens Fortolkning og Gjennemførelse i Utah vilde, dersom forstaaet, blive billiget eller anerkjendt uden af et lille Mindretal af de halvtredsinstyve Millioner Mennesker, der udgjøre denne Republik. Vi ville ikke tro endnu, at Retfærdighed og Æresfølelse har aldeles forladt dette Land. Derfor vi, Kvinderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, endnu en Gang fremsætte vor Trosbekjendelse og vore Principer — Overbevisninger erholdte ved en fri og utvungen Samvittighed, at vi tro urokkeligt paa celestialt Ægteskabs guddommelige Oprindelse og dets evige Velsignelser; at dette System bidrager til Kvindens Ophøjelse og Selvstændighed; at Mænd af denne Tro, som ere ledte ved Evangeliets Aand, have den højeste Agtelse for Dyd og Moralitet, og at de ere dette Lands mest hæderlige og tro Borgere. Vi tro, at denne Nations Velvære fordrer en retfærdig Prøve af dette Ægteskabssystem, dersom ikke allerede Prøver nok ere viste til Folket. Derfor, i Retfærdighedens, Broderskabets og Samvittighedens Navn, vi protestere imod speciel Lovgivning, der hindrer os i at leve overensstemmende med vore Anskuelser om dette Liv og det tilkommende, især da vore Ægteskabsforhold ingen Skade gjøre dem, hvis Tro er

forskjellig fra vor. Vi bede de Oprigtige i denne Nation, fra Præsident Cleveland til den mindste Borger, at opløfte deres Røst imod Undertrykkelse, og at bruge deres Indflydelse ved Medlemmer af Kongressen til at standse Forfølgelserne mod dette Folk, og lade Lovgiverne forstaa, at deres Tid kan anvendes bedre i at udstede Love for at straffe Forbrydelser iblandt deres egne Omgivelser. Og vi ønske tillige at paaminde vore Venner om, at Utah har naaet Manddommens Alder og er i Stand til og er villig til at gjøre sit eget Arbejde, fortjene sit eget Ophold og betale sine egne Regninger, og færdig til at indtræde i Staternes Række under vort ædle Stjernebanners Skygge."

Forsamlingen vedtog Resolutioner, der protesterede imod, at Stemmeretten bliver Utahs Kvinder berøvet, og energisk benægtede, at de stemme anderledes end overensstemmende med deres egen fri og uhindrede Villie. Uretfærdigheden i at berøve dem Stemmeretten, som ikke leve i Polygami, blev særlig henpeget til som en Handling, der ikke kan forsvares.

Den Fremgangsmaade, at gjøre uanstændige og fornærmende Spørgsmaal for Grandjuryen og for Domstolene til Hustruer, hvis Mænd ere udpegede som Ofre for en speciel Lov, anse vi som højst despotisk og uværdig en stor og fri Nations Repræsentanter, og vi ære de ædle Kvinder, som fastholdt deres Ret og nægtede at besvare saadanne Spørgsmaal, og gik i Fængsel og led Straf, heller end at forraade den mest hellige Tillid og adlyde brutale Mænds uretfærdige Befalinger. Distriktsadvokatens og Dommerens Handlemaade, der tvang en lovmæssig Hustru til at vidne i en Sag, der angik hendes Mands personlige Frihed, og tværtimod hendes Protest, blev med Rette betragtet som et Brud paa Loven og den Skik og Brug, der for mange Aarhundreder har eksisteret iblandt civiliserede Nationer, og som baade Lov og Religion har stadfæstet. Dyb Erkjendelse blev udtalt for det Mod og den Uegennytte, som Senatorerne Call Morgan, Teller, Brown og Andre, og ligeledes Mrs. Belva H. Lookwood har vist, ved, imod den overordentlige Strøm af Fordom, at forsvare Utahfolkets grundlovsmæssige Rettigheder. Resolutionerne takkede den kvindelige Stemmerets Forening forsamlet i Boston, og til Slutning rettede en alvorlig Opfordring til Hustruerne og Mødrene i de Forenede Stater om at komme Utahs Kvinder til Hjælp i at modstaa disse Angreb paa deres Frihed og deres fredelige Hjem og Familieforhold; og det blev vedtaget at indsætte en Komite til at ansøge de Forenede Staters Præsident og Kongresse om en Ophævelse af disse Uretfærdigheder, og at bruge alle lovlige Midler til at gjøre Folket bekjendt med disse Anskuelser.

Der har været en stor Mængde falske Fremstillinger og forkerte Meninger angaaende „Mormonkvindernes" Stilling og Anskuelser, saa vel som om mange Ting henhørende til os som et Folk; og vi tro, at denne Forsamlings Forhandlinger, dersom de blive publiserede saa vidt omkring, som de burde, vilde opklare mange af de eksisterende Misforstaaelser, endskjønt de maaske ikke ville standse de Løgne, som blive udspredte om os. Dette Sidste synes at være udenfor vor Magt, saalænge det er saa meget paa Moden at lyve om „Mormonerne;" men der er intet Folk, der med mere Omhu søge at gjøre Verden bekjendt med deres sande Stilling og Forhold, end vi gjøre, og dem som stride imod os staa uden Undskyldning, og kunne ikke vedblive at trøste sig ved, at de gjøre Gud en Tjeneste ved at forfølge os. Mill. Star.

Celestialt Ægteskab.

Ægteskab er iblandt de Sidste-Dages Hellige betragtet som en guddommelig og hellig Handling. Det er ikke blot en borgerlig Kontrakt, men et Sakramente. Det første Ægteskab blev indstiftet af Herren selv. Det forudsætter ikke alene deres fri og uhindrede Valg, som indgaa i Ægteskab, men tillige den Almægtiges Samtykke og Besegling, uden hvilket det ikke vil blive anerkjendt i Himmelen. Ceremonien maa derfor udføres af En, som besidder Myndighed fra Gud. Borgerlige Ægteskaber kunne anses for gyldige i Følge menneskelige Love og være hensigtsmæssige i at opretholde Samfundets Orden, men de ere ikke overensstemmende med guddommelig Lov og derfor ikke antagelige for Herren.

Celestialt Ægteskab er evigt Ægteskab. Det vil sige, det er bindende ikke alene til Døden, men efter Døden og igjennem al Evighed. I Følge Aabenbaringen om dette Æmne ere alle Ægteskaber, som ere indgaaede uden guddommelig Myndighed, opløste ved Døden. De ere i Almindelighed indgaaede blot for dette Liv. Ægteskabsceremonien iblandt de forskjellige Sekter, saa vel som borgerlige Vielser, omtaler blot en Forening til Døden dem adskiller. Naar det ene Parti dør, er Kontrakten til Ende. De have ingen Krav paa hverandre eller paa deres Børn i Opstandelsen.

Dersom en Mand og en Kvinde skulde slutte en evig Ægteskabs Pagt med hinanden, vilde det ikke være gyldigt, uden det var udført af En, som besad Myndighed fra Herren til at udføre denne Handling; og selv dersom Vielsen var udført af en Herrens Tjener, men En, som ikke havde modtaget Beseglingens Magt og Nøgler, vilde det ikke være anerkjendt i Himmelen og vilde derfor være uden Gyldighed i de evige Verdener.

Celestialt Ægteskab er indgaaet i, af dem, som have adlydt Evangeliet og blevet Guds Sønner og Døtre ved Adoption. Vielsen er udført af en Mand, som holder Nøglerne til denne Magt, eller af En, beskikket af ham, hvilken Myndighed han har erholdt ved Aabenbaring fra Gud og ved Salvelse og Ordination. Kvinden er given til Manden, og de blive et Kjød. Det, som er saaledes bunden paa Jorden er bunden i Himmelen, og er lige saa gyldig, som om det var udført af Herren selv. Det kan ikke opløses ved menneskelig Magt ejheller ved Død. Død eller Distance kunne adskille dem, men deres Ægteskabspagt vil vedvare igjennem al Evighed. Og Familieforhold byggede paa denne evige Grundvold ville overleve Tidens og Naturens Forandringer, og Opstandelsen vil atter sammenføje de Adskilte, og de ville leve og formere sig evindeligen. Børn fødte i denne evige Ægteskabspagt ere retmæssige Arvinger til dens Velsignelser og til Præstedømmet med alle dets Kræfter og Gaver, der strække sig ind i Evigheden, og danne Begyndelsen til et Rige og et Herredømme, som vil vedblive at vokse i Antal og Herlighed igjennem Evighedernes Evighed.

Dersom Døden skulde borttage en Hustru saaledes beseglet til en Mand, vide det være hans Privilegium at ægte en Anden.

Denne anden Hustru eller Tredie, dersom den Anden skulde dø, vilde blive beseglet til ham paa samme Maade som den Første. De vilde alle tilhøre ham og have lige Krav paa ham. Han vilde i Opstandelsen have tre Hustruer, med

deres Børn tilhørende ham formedelst den evige Pagt. Han vilde saaledes have et Flertal af Hustruer i Himmeriges Rige, og være passende Selskab for Abraham, Isak og Jakob og andre gamle Hellige, som nød Herrens Velsignelser og havde Samkvem med ham, medens de levede paa Jorden, og hvis Navne ere berømte i den hellige Skrift. Dersom Manden skulde dø og efterlade sin Hustru, vilde det være hendes Privilegium, dersom hun ønskede det, atter at indtræde i Ægteskab med en anden Mand, men til ham vilde hun blot blive beseglet for Tiden, saa at hun i Opstandelsen kunde indtage sin Plads ved sin celestiale Ægtefælles Side, til hvem hun var beseglet for evigt. Dersom det andet Ægteskab skulde blive velsignet med Børn, vilde de tilhøre Kvinden og blive regnede iblandt hendes og hendes første Ægtefælles Familie.

Dersom en Mand, oprejst fra de Døde med et herliggjort Legeme i Lighed med Frelserens kan have mer end en Hustru formedelst flere Ægteskaber i denne Verden, kan der intet urent eller uhelligt være i saadanne Familieforhold. Dersom det er Ret i hin hellige Tilstand, hvorfor ikke i denne? Aabenbaringen om celestialt Ægteskab siger, at dersom Hustruer ere givne til en Mand i den ny og evige Pagt, paa den Maade Herren har anordnet, er han ikke under Fordømmelse, men er retfærdiggjort i at have flere Hustruer. De ere beseglede til ham og ere hans, og han kan ikke bedrive Hor med dem; thi de ere hans og hans alene, givne til ham af den Almægtige, at en retfærdig Sæd maa blive avlet, som vil have Tro paa og tjene Gud. Enhver Hustru saaledes beseglet til ham bliver Part af ham, en ligesaa meget som en anden. Ingen af dem ere Medhustruer, Friller eller Selskabsdamer for at tilfredsstille kjødelige Lyster. Ægteskabet er helligt, og eftersom det er en evig Pagt, har det gjensidige Forpligtigelser, der ere hellige, og som skulde holdes ubrødelige.

Ægteskabets Hovedøjemed er Selskab og Afkom. Kjødelige Lysters Tilfredsstillelse er ikke dets ophøjede Hensigt. Celestialt Ægteskab i dets udstrakte Betydning er et Værn imod Løsagtighed, styrker Selvbeherskelse og fremhæver Ægteskabets sande Øjemed. Enhver dydig Kvinde burde have en Lejlighed til at indgaa i hæderligt Ægteskab, med den Mand, som hun foretrækker fremfor alle Andre. Dette vilde i mange Tilfælde nødvendiggjøre Polygami, og vilde, dersom det blev almindeligt indført, forebygge mange ulykkelige Ægteskaber.

Evigt Ægteskab i dets Fylde er indstiftet af Gud. Det henhører til Religionen. Vielsen, og Ægteskabets Natur er religiøs; og det burde derfor styres alene ved kirkelige Love. Ingen bliver bedragen, men Alle indgaa i saadanne Forbindelser efter deres egen fri Villie; og dem, som forlader en Hustru for at ægte en Anden uden for grundige Aarsager, er skyldig i en meget stor Synd.

Celestialt Ægteskab, som troet paa og praktiseret af de Sidste-Dages Hellige, lægger en sikker Grundvold for Familien og Hjemmet. Det fremmer Enhed, Upartiskhed, Taalmodighed, Selvbeherskelse og alle kristne Dyder. Det aabner Vejen for alle Kvinder, som ønske at indgaa i Ægteskab, at opfylde Maalet for deres Skabelse. Det forebygger Kjønsomgang til upassende Tider, og lægger derved Grunden til et sundt og friskt Afkom. Dets Velsignelser strække sig hinsides Sløret og viser os de Forløstes Herlighed; hvorledes de utallige Verdener kunne blive befolkede, og lærer Menneskene at leve rene og hellige Liv, saa de kunne

blive værdige til at nyde hverandres Selskab i Lysets evige Boliger, hvor Familielivets Glæder skulle blive forstørrede og fortsatte i en Fylde af Herlighed og i Himmelens Majestæts umiddelbare Nærhed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Løn som forskyldt.

„Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal due, og hver Tunge, som staar op imod dig for Retten, skal du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed, som er fra mig, siger Herren." (Esaias 54, 17).

Ovenstaaende Skriftsted indeholder en Forjættelse til de Hellige, som i vor Tid synes næsten dagligen at gaa i Opfyldelse og komme os som et Folk tilgode. Lige siden, ja førend den Dag, da Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret paa Jorden, have mange tilsyneladende store og mægtige Mænd opløftet deres Røst og brugt deres Indflydelse for at stanse Herrens Gjerning, og ligesaa ofte som de have gjort dette, have vi set dem falde; deres Indflydelse har tabt sig, deres forrige Venner have vendt dem Ryggen, og deres politiske Magt er bleven tilintetgjort. Det blev ofte sagt af „Verdens Vise"(?), at det var Brigham Youngs store Aandsevner og Dygtighed, som, medens han levede, foraarsagede dette; men det er en Kjendsgjerning, at dette ogsaa var Tilfældet i Josef Smiths Dage, og det samme sker nu, da John Taylor staar som Leder for Guds Kirke paa Jorden.

De sidste Nyheder fra Utah bringe os den Efterretning, at ikke alene Guvernøren er bleven afskediget, men flere andre højtstaaende Embedsmænd, som have gjort sig særligen bemærkede ved deres hadefulde og ubarmhjertige Behandling af „Mormoner", som faldt i deres Magt, ere ligeledes faldne i Unaade. Dommer Powers, som var saa ivrig i at faa Apostel Lorenzo Snow domfældt, og som ved alle Lejligheder har vist sig at være en „Mormonhader" af det værste Slags, er iblandt dem, som er bleven afskediget af Regjeringen i Washington. Marshal Ireland, Høvedsmanden for alle Retsbetjentene i Utah, har maattet dele samme Skjæbne. Sidstnævnte har til enhver Tid vist sit Had og sin blinde Fordom mod de Hellige, især ved at indsætte Mænd af den laveste Karakter til sine Medhjælpere overalt i Territoriet. Vi haabe, at disse ligeledes ville træde tilbage til privat Liv, men Tiden vil vise, hvorvidt vore Forhaabninger skulle blive opfyldte. Der gaar Rygte om, at andre af de ivrigste „Mormonforfølgere" skulle afskediges i den nærmeste Fremtid, men Visheden om dette er endnu ikke kommen til vor Kundskab. Vi vente ikke formedelst dette, at Forfølgelserne imod os skulle ophøre; thi Djævelen har svoret evigt Fjendskab til Guds Rige, og han vil vedblive at stride saa længe, som Herren tillader ham at bruge sin Magt i denne Retning; men vi glæde os ved at se, at Regjeringen i Washington, endelig har faaet Øjnene op, og begynder at se af hvad Slags Folk, dens Embedsmænd i Utah bestaar. Præsident Grant tillod ligeledes i sine første Regjeringsaar de federale Embeds-

mænd i Utah at begaa mange Voldsgjerninger i Lovens Navn, men da han lærte Tingenes sande Stilling at kjende, var han ikke sen til at give disse Mænd deres Afsked; maaske Præsident Cleveland, naar han bliver bekjendt med Utahfolkets sande Forhold, vil ejheller lade sig bedrage af Fanatikeres og rovgjærrige Embedsmænds falske Fremstillinger.

Det glæder os at se de gamle Profeters Forudsigelser opfyldte, og skjønt vi ikke glæde os over noget Menneskes Fald, kunne vi ikke Andet end bede Herren, at han vil tage Magten fra dem, som stride imod Zion og de Love, som Herren har indstiftet. Naar vi se, at Herren saaledes indfrier sine Løfter til Zion, „at hver Tunge, som staar op imod ham for Retten, skal blive domfældt," styrker det vor Tro og Tillid til ham, som har kaldet os fra Mørket til Lyset og til at være Arbejdere i hans Vingaard.

Om end andre Regjeringens Embedsmænd skulle vedblive Forfølgelsen med usvækket Iver, vide vi, at ogsaa deres Tid vil komme, og Dagen vil oprinde da Zion skal vorde befriet fra alle sine Fjender og glæde og fryde sig paa en herliggjort og forløst Jord.

M.

Den 56de Aarskonference.

Konferencen blev holdt i Provo Tabernakel og tog sin Begyndelse Søndagformiddag Kl. 10 den 4de April.

Paa Forhøjningen vare af de Tolv Apostler: F. D. Richards, John H. Smith, Heber J. Grant og John W. Taylor.

Ligeledes Kirkens Patriark, John Smith.

Af Præsidenterne for de Halvfjerdssinstyve: Jacob Gates og C. D. Fjeldsted.

Apostel F. D. Richards præsiderede. Han takkede Søskende i Provo, for det Arbejde de havde udført med at istandsætte og ordne Lokalet for Konferencen. Vi kunne ikke have den Glæde at have vore ledende Brødre iblandt os i Dag som sædvanligt ved saadanne Tilfælde, men vi vide jo, at enhver, som lever gudeligen i Kristo Jesu skal lide Forfølgelse. Herrens Værk er underkastet Modstand af forskjellige Slags, og det er nødvendigt, at de Hellige skulle gjennemgaa Prøver. De nuværende Forfølgelser gjøre Gavn idet de udvikle vor aandelige Natur. Hvad vi nu lide, vil blive til vor Velsignelse. Sagde, at da han sidst hørte fra vor ærværdige Præsident, var han i Nydelsen af god Helbred og i fuld Virksomhed for Guds Riges Interesse. Vore Fjender spotte og haane vore ledende Mænd, fordi de holde sig skjulte, men dette er intet Nyt i Kirkens Historie i nogen Tidsalder. De Hellige have mere Grund til Glæde end Frygt, thi en lysere Dag vil oprinde for Zion. Vi maa renses fra alt Ondt, og berede os for, hvad Gud vil tilskikke os.

Apostel John W. Taylor gratulerede de Hellige for deres nye Tabernakel, og glædede sig ved at se en saa talrig Forsamling. Sagde, at der er bleven mere Liv i vore Sammenkomster, og de ere bedre besøgte, end de vare, før vore Fjender begyndte at røre op i vore Forholde. Beklagede at nogle Faa havde været svage nok til i Prøvelsens Time at opgive deres religiøse Principer og deres Familier. Disse Forfølgelser ville

rense Kirken for Hyklere, og dette var lige saa nødvendigt nu som i forrige Tider. Vi vide, at dette Værk er grundfæstet paa Aabenbaringens Klippe. Formelst dette Princip frelstes Noa fra Syndfloden, og formedelst Aabenbaring vide vi, at Gud lever. Det er formedelst Aandens Vidnesbyrd, at en Sidste-Dags Hellig ved at Kristus lever, og Ingen kan erholde denne Kundskab paa anden Maade; derfor sagde Paulus: „Intet Menneske kan sige, at Jesus er Kristus uden ved den Hellig Aand." Sekterne i Verden kunne vel sige det samme med Læberne, men til samme Tid fornægte de Profetiens Aand. Bevidnede at Kirkens Autoriteter ere vejledte af Herrens Aand og staa paa deres rette Pladser iblandt dette Folk.

Om Eftermiddagen talede

Ældste B. H. Roberts.

Han sagde, man kunde baade glædes og bedrøves over den nuværende Stilling i Territoriet, men ingen sand Sidste-Dags Hellig kunde tvivle paa Guds Riges Sejr. Han havde rejst meget omkring iblandt Settlementerne og bar et godt Vidnesbyrd om den opvoksende Ungdoms Karakter. Han havde ogsaa set mange unge Mænds karakterfaste Optræden som Missionærer under prøvende Stillinger i Sydstaterne. Tusinder af dem ere virksomme Arbejdere i Kampen for Sandhed og Ret. Mange af vore unge Mænd fatte endnu ikke Vigtigheden af deres Kald, men Skylden for dette kunde maaske ligesaa meget tilskrives forskjellige Omstændigheder og andre Personer end dem selv. Lad ikke Omsorgen for dette jordiske Liv faa os til at forsømme vore aandelige Pligter. Talede om Ægteskabets og Familielivets Herlighed; oplæste et Stykke af Pagtens Bog om Herrens Mishag med Lediggængere iblandt hans Folk, og ligeledes om Børns Ulydighed mod Forældre samt Pengebegjærligheds skadelige Følger. Disse Synder havde i forrige Dage paaført Guds Folk mange Besværligheder, og vi burde høste Gavn af Andres bitre Erfarenhed.

Apostel Heber J. Grant

sagde, at de nuværende Forfølgelser havde haft en gavnlig Virkning paa dette Folk. De havde vækket os op af vor Dvale og knyttet os fastere tilsammen. Sagde, at de Brødre og Søstre, som lede Fængsel og andre Forsmædelser for deres Religions Skyld, følte sig langt lykkeligere end dem, som for at undgaa Straf fornægtede deres hellige Ægteskabspagter. Der findes en Kjærlighed til Frihed nedlagt i ethvert Menneskes Bryst, som i de fleste Tilfælde er dyrebarere end selve Livet, dog bør man ikke kjøbe sin Frihed med Ulydighed mod Guds Bud. Taleren optog Broder Roberts Æmne om Børns Stilling og Opførsel imod deres Forældre. Taleren oplæste mere i Pagtens Bog af samme Aabenbaring, og talede om Vigtigheden af at lære Børnene Evangeliets Principer i deres Ungdom.

Ældste J. D. T. Mc. Allister,

Præsident af St. George Stav, gav en god Rapport om de Hellige i den sydlige Del af Territoriet, samt talede lidt om deres timelige Omstændigheder. Advarede imod Brugen af Tobak. Talede opmuntrende om Hjemmeindustri, Tiende og andre daglige Anliggender.

Biskop O. F. Whitney

oplæste en Rapport over Søndagsskolernes Virksomhed i Territoriet, af hvilken vi ville nævne følgende Punkter: Der var 397 Skoler med 4,790 mandlige og 3,199 kvindelige Lærere. Elevernes Antal var, 24,533 Drenge og 23,588 Piger. Antallet af Bøger i samtlige Skoler beløb sig til 38,884. Under Aarets

Løb var der blevet skjænket Skolerne i frivillige Bidrag 7,279,31 Dollars.

Ældste John Nicholson

sagde: Det er Skik, at naar Brødrene komme hjem, fra en Mission, aflægge de en Rapport over deres Virksomhed; han var ogsaa nylig kommet hjem fra sin Mission — i Fængslet. Medens han var der, havde han været sammen med nogle af Jordens ædleste Mænd og han havde haft Lejlighed til at se Beviser paa deres store Selvopofrelse. Fængslets Embedsmænd maatte tilstaa, at større Fred og Orden havde aldrig hersket indenfor dets Mure, som siden Brødrenes Indsættelse der. Ingen sand Sidste-Dags Hellig kan nogensinde i Ord og Gjerning fornægte Evangeliets Principer. De, som vare tro til deres Overbevisning, vare de lykkeligste Mennesker paa Jorden, medens de, som søge at gaa en Middelvej, befandt sig paa slibrig Grund; de stode ikke højt i Herrens Øjne, hvilket vi kunne se af det Budskab han i forrige Dage sendte til de syv Menigheder, som hverken vare varme eller kolde, af hvilken Grund Herren vilde udspy dem af sin Mund. Gjorde nogle Sammenligninger mellem „Covenanterne" i Skotland og de Hellige i Utah. Sagde at ikke blot de, som bleve kastede i Fængsel for deres Tros Skyld, lede, men uskyldige Kvinder og Børn maatte indirekte lide Lovens Straf. Striden er ikke imellem Kirken og den amerikanske Nation, men imellem den Almægtige og denne Nation. De Helliges Valgsprog er: Ingen Overgivelse!

Ældste Seymour B. Young var nylig kommen tilbage fra en Rejse omkring i det sydlige Utah, hvor han havde overværet Konferencerne og organiseret de Halvfjerdssinstyve, af hvilke der nu vare halvfemsinstyve Kvorumer. Sagde, at der paa flere Egne sønderpaa fandtes gode Steder, hvor vore unge Mænd kunne erholde Regjeringsland. Talede om de første Nybyggeres Arbejde i Utah, og hvorledes Herren havde velsignet de Helliges Virksomhed.

Eftermiddagsmødet

aabnedes med Bøn af Ældste W. W. Cluff, hvorefter Apostel John Henry Smith fremstod og sagde, at de Lærdomme, som allerede vare givne i denne Konference vare af den Beskaffenhed, at de vilde styrke vor Tro og forøge vor Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed. Regjeringens Optræden imod de Hellige havde vækket os op og gjort Broderbaandet stærkere end nogensinde før. Dette Værk er endnu kun i sin Barndom. Kampen, som vi føre, kræver ikke alene fysiske Kræfter, men endnu mere moralsk Mod. Det vilde være let i Kampens Hede at gribe til Vaaben og hævne den Skade, der tilføjes os, men der kræves langt større Mod til at bære med Taalmodighed, de Angreb, som vore Brødre og Søstre ere udsatte for, og dog holde fast ved vore Principer. Intet vilde glæde vore Fjender mere, end om vi skulde begynde et Oprør imod Regjeringen.

Han bekymrede sig kun lidt om, hvad Regjeringen havde i Sinde at gjøre imod os; han bekymrede sig langt mere om de Helliges daglige Vandel. Raadede dem til fremfor alt at beflitte sig paa Renhed og Dyd. Forældre, Biskopper og Lærere skulde advare unge Mænd og Kvinder imod den sjælefordærvende Vantro og Letsindighed, som vore Fjender søge at udsprede iblandt dem.

Ældste Jacob Gates

sagde, at han havde været til Konferencemøde, hvor Profeten Josef selv havde opmuntret og undervist de Hellige. Bibelen lærte os, at Herren vilde sende sin Engel for at berede Vejen for ham. „Men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag?"

Dette Skriftsted kunde ikke hentyde til hans første Tilkommelse, thi Alle kunde taale hans Tilkommelse den Gang. Herren havde oprejst den unge Profet Josef for at berede Vejen for sig. Omtalede, at han havde været nøje bekjendt med Josef, hans Fader og Moder, og alle Kirkens ledende Mænd, men havde aldrig lært andet af dem end Sandhed og Dyd.

Biskop John Q. Cannon

sagde, at Tanken om al den Uret hvormed dette Folk er blevet behandlet i den senere Tid var nok til at faa hans Blod til at koge af retfærdig Harme. De Hellige vare blevne drevne fra deres Hjem fem Gange, men desuagtet vare de stærkere nu end nogensinde før. Herren havde storligen velsignet de Hellige, og dette burde opmuntre dem til fornyet Flid. Talede dernæst om den talrige Børneflok iblandt dette Folk, og fremsatte Vigtigheden af at opdrage disse Smaa paa den rette Maade.

Apostel F. D. Richards

sagde, at han havde modtaget en Epistel fra det første Præsidentskab, hvilken vilde blive oplæst i Morgen Formiddag.

Tirsdag Morgen

begyndte Biskop O. F. Whitney Oplæsningen af Præsidentskabets Epistel, og Kl. 8 Minutter før 12 bekjendtgjorde Apostlen F. D. Richards, at Halvdelen af Epistelen var endnu tilbage og vilde blive oplæst om Eftermiddagen.

Kl. 2. Eftermiddag

fortsatte Ældste James E. Talmage Oplæsningen og blev færdig med samme, da Klokken var 20 Minutter over 3.

Konferencen fortsattes næste Morgen. Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt opholdte, og andre Forretninger udførtes. Korte Bemærkninger bleve gjorte af Ældste A. O. Smoot og Apostel F. D. Richards. Konferencen sluttedes derpaa til Oktober.

Konferencemøde i Aarhus.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 24de April.

Tilstede vare: N. C. Flygare, Præsident for den skandinaviske Mission, C. F. Olsen, Præsident for Kjøbenhavns Konference; R. P. Marquardson af „Skandinaviens Stjernes" Kontor; J. J. Johnson, Præsident for Aarhus Konference; Forstandere J. C. Nielsen, J. Jensen, og Jens Hansen; omrejsende Ældster C. Andersen, M. P. Madsen, J. P. Mortensen, S. Thomsen, P. Andersen og P. Lundgren; ligeledes Ældste P. C. Geertsen nylig ankommen fra Zion.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Præsident Johnson og bød Forsamlingen velkommen. P. Petersen valgtes til Konferencens Skriver.

Alle Forstanderne gave dernæst en Rapport over deres Virkekreds, og siden aflagde de omrejsende Ældster en Beretning om deres siden sidste Konference. Alle følte vel og ønskede at vedblive at virke for Herrens Gjerning.

Præsident Flygare sagde, at han følte glad ved atter at samles med de Hellige i Aarhus og lære at kjende deres Tilstand. Han omtalte den Forfølgelse, som er rettet imod Ældsterne fra Zion her i Landet formedelst skinsyge Præsters Had; men troede alligevel ikke, at Evan-

geliet vilde blive borttaget fra disse Lande endnu, saa længe der findes saa mange Oprigtige, som ikke have haft Lejlighed til at undersøge det. Omtalte Templernes Opførelse i Zion og de Helliges Flid og Nidkjærhed i at opføre disse. Formanede de Hellige til Trofasthed; thi det vil bringe os Velsignelser allerede i dette Liv, medens Synd vil bringe Ængstelser og Nød.

Sangkoret sang Salmen Nr. 113. Taksigelse af Ældste C. F. Olsen.

Søndag Fmdg. Kl. 10.

Efter Sang og Bøn modtog Nogle, som nylig vare blevne døbte, Haandspaalæggelse, hvorefter Præsident Johnson gav en samlet Rapport over Konferencen. Siden sidste Efteraar var der bleven 44 døbte, 14 udelukte og 6 emigrerede. Udsigterne paa enkelte Steder, vare lovende, paa andre mindre gode. Han omtalte det Had og den Modstand, som Ældsterne og de Hellige møde af Verden, og disse Ting ville vedblive at eksistere, indtil Jordens Riger blive givne til den Højestes Hellige og en Fredsregjering er oprettet paa Jorden.

Ældste N. P. Marquardson sagde, at det var en stor Glæde til ham atter at mødes med de Hellige i Aarhus. Det syntes til ham, lig han havde været paa en Rejse og var kommen hjem til sine Venner. Omtalte de Prøver, der møde os, og sagde, at de ere nødvendige for os som Individer og som et Folk, og om vi betragte dem i det rette Lys, ville de tjene os til Gavn og berede os for tilkommende Ting. Talte om denne Dags Højtideligholdelse af Verden som en Mindedag om Kristi Opstandelse, og den Maade hvorpaa den i Almindelighed bliver helligholdt. Opmuntrede de Hellige til Trofasthed; thi Evighedens Glæder vente dem, der ere standhaftige til Enden.

Ældste P. C. Geertsen bar sit Vidnesbyrd til Sandheden af forrige Talers Bemærkninger, og raadede de Hellige til at vandre retfærdigen og fly Synd af ethvert Slags. Han henviste til Sandheden og Paalideligheden af Mormons Bog, og viste at mange Ting angaaende Amerika var omtalt i den, som siden længe efter dens Udgivelse ere ved videnskabelige Undersøgelser bevist at være sande. Formanede Alle til retteligen at bruge det Talent, som Herren har betroet dem og holde Guds Befalinger i alle Ting. Salme Nr. 52 blev sunget og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste J. Hansen.

Efterm. Kl. 2.

Salme 209 blev afsungen. Bøn af Ældste J. Jensen. Salme 86.

Præs. C. F. Olsen sagde: Jeg glæder mig ved at mødes med de Hellige i Aarhus, og Erindringen om dette Besøg vil staa som et af de mest behagelige Minder fra min Mission til mit Fødeland. Vi leve paa en Tid, da stort Mørke hersker iblandt Menneskene, og den eneste Kilde hvorfra vi kunne erholde paalidelig Underretning angaaende Frelsningsplanen, er Herren. Mange anse det for en uødvendig Egenskab for en Profet at besidde verdslig Lærdom og Anseelse, men de forglemme, at Herren ikke altid tager Hensyn til dette. Hyrdedrengen David blev udvalgt til at være Israels Konge, og Tømmermanden Josefs Søn, hvis første Leje var en Krybbe, var den forjættede Messias. Verden tænker sig selv at være vis, men Himmelens Kundskab er nødvendig for at finde Sandheden, og Mennesket maa ligesom fødes paany for at se Guds Rige. Han raadede Alle til at undersøge Skriften; thi salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, for de skulle mættes.

Præs. Flygare sagde: De Principer

vi forkynde ere evige; ved dem blev Verden skabt, og ved dem er Alt opholdt. Paulus kjendte formedelst en himmelsk Røst Sandheden af sit Vidnesbyrd, og dersom vi ikke vidste, at vort Vidnesbyrd var sandt, vilde vi ikke være her. Frelsningsplanen forandres aldrig, men Verdens Systemer vedblive bestandig at undergaa Forandringer. Vor Livsopgave er, at rense os selv fra al Synd og vokse i Kundskab, Dyd og Retfærdighed.

Salme 56 blev sungen. Taksigelse af Præs. Johnson.

Søndag Aften Kl. 7.

Sangkoret sang Salmen Nr. 123. Bøn af Ældste J. P. Mortensen. Salmen 45.

Ældste P. C. Geertsen holdt en meget interessant Tale om Evangeliets Gjengivelse, hvilken blev af den forsamlede Mængde, saa vel Fremmede som Hellige, lyttet til med stor Opmærksomhed.

Sangkoret sang: »Jerusalem forever bright«.

Præs. Johnson gav mange gode Raad og Lærdomme til Forsamlingen, som derefter sluttedes med Sang, og Bøn af Ældste M. P. Madsen.

Mandag Fmd. Kl. 10.

Efter Sang og Bøn af Ældste P. Andersen bleve Nogle ordinerede til Præstedømmet, hvorefter Konferencens financielle Regnskab blev oplæst og befunden i god Orden.

Ældste J. Hansen talede til Forsamlingen om Evangeliets første Principer, og beviste at Verdens Lærdomme ere afvigende fra Skriften.

Præsident Flygare gav derefter en Række af gode Raad og Lærdomme, passende saa vel til Fremmede som Hellige. Han omtalte Præstedømmets løsende og bindende Magt, og at denne Magt, som de forrige Dages Apostle besad, var atter paa Jorden. Herren har velsignet de Hellige i Zion, og Verden er misundelig derover, og det er den politiske Magt og vore timelige Midler, som de tragte efter at komme i Besiddelse af, der mere end noget Andet, er Aarsagen til det Korstog, som nu for Tiden føres mod de Hellige i Zion; men Herren er med os, og vi ville vedblive at opbygge Templer og deri udføre Ordinantser for Levende og Døde trods Verdens Modstand. Raadede de Hellige til Sparsommelighed, for om muligt at samle Midler til deres Udfrielse.

Præs. Johnson takkede Brødrene for deres Besøg, Sangkoret for deres skjønne Sange og Alle som ved deres Tilstedeværelse og Deltagelse havde bidraget til at gjøre vort Møde interessant og opbyggende. Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid. Taksigelse af Præs. Flygare.

Mandag Aften Kl. 7 forsamledes de Hellige atter, og en Rapport af den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed blev given af Præs. Johnson. De unge Mænds Forening repræsenteredes af sammes Præsident Martinus Andersen, hvorefter Ældste Jens C. Nielsen talede en Tid til Forsamlingen paa Evangeliets første Principer.

— Alt, hvad Du gjør, forøger Din Kraft til at gjøre mere.

— Et Talent danner sig i Stilhed, en Karakter i Verdensstormene.

— Opførslen er et Spejl, i hvilket Enhver viser sit eget Billede.

David Whitmer.

En af vore Missionærer, der tegner sig E. S., skriver et længere Brev til »Deseret News«, af hvilket vi gjøre følgende Uddrag angaaende hans Besøg hos gamle David Whitmer, som sidste Februar Maaned fyldte en og firsindstyve Aar. Oldingen var just opstaaet efter en meget haard Sygdom og saa meget medtaget ud.

Jeg blev meget venlig modtagen; men hvilken Forandring i hans Udseende siden jeg sidst saa ham. Han lignede et Skelet, og saa ikke ud til at han kunde veje hundrede Pund.

„Vel," sagde David, „Døden havde godt fat i mig, men min Tid var endnu ikke kommen."

Medens han viste mig Manuskriptet til Mormons Bog, samt en Kopi af nogle Hieroglyfer, som fandtes paa Tavlerne, sagde han: „Dette er den samme Afskrift som Martin Harris fremviste for Professor Anthon i New York, og blev kopieret direkte fra Tavlerne."

Der var syv eller otte Rader af dem, bestaaende af regelmæssige men besynderlige Figurer.

„Men," sagde jeg, „findes der ikke et andet Manuskript, som Mormons Bog blev trykket efter?"

„Maaske," svarede han, „men dette er det rette. Se her", vedblev han, „betragt dette Garn, som det er syet sammen med. Traad var dyr i de Dage. Og se, her er Mærker, som vise, at Typograferne have haft det i deres Hænder."

Han paastaar, at Manuskriptet er en Velsignelse til ham og hans Hus, og han vogter det med stor Omhu.

Uagtet Fader Whitmer var meget svag, syntes der at komme nyt Liv i ham, da han begyndte at tale om Engelens Besøg til ham, Profeten Josef og Oliver Cowdery, og jeg maatte bede ham om ikke at overanstrænge sig. Hans Søn David sagde, at de ikke tillod Mange at tale med den Gamle nu for Tiden paa Grund af hans Svaghed.

Jeg blev indbudt at spise til Middag hos dem, og jeg ansaa det for en stor Ære at opsende Bordbønnen i Nærværelse af en Mand, som en Gang stod for en Engels Aasyn, og som i de sidst henrundne syv og halvtredssindstyve Aar har baaret et trofast Vidnesbyrd til Sandheden af Mormons Bog.

David Whitmer tror, at han endnu har et Arbejde at udføre, men han siger, at hans Tid ikke er kommen endnu, men han tror, han vil vide det, naar Tiden kommer. Han venter endnu at se Zion forløst, medens han lever.

Kl. 2 om Eftermiddagen bød jeg Oldingen Farvel, medens mange Tanker opfyldte mit Sind. Uagtet han ikke tilhører vor Kirke eller nogen af dens afbrudte Grene, har han dog ikke vaklet i sit Vidnesbyrd om Tavlerne og Engelens Besøg, hverken i sin Ungdom, eller nu, da han staar med den ene Fod i Graven.

Dødsfald. I Manti, Utah, Fritz Emanuel Nielsen af Lungebetændelse. Han blev født i Hornstrup, ved Vejle, i Danmark, den 24de Juni 1838, og døde den 23de Februar 1886. Han efterlader en gammel Fader, en Hustru og ni Børn og to Børnebørn til at begræde sin Død.

„Aandeverdenen."

Svar paa Poesien „Aandeverdenen" trykt i Nr. 15. 34te Aarg. af „Stjernen."

(Allegorie.)

Dit Brev, Dorthea, gav mig Trøst i Nøden
Og Tvivlens mørke Nat blev Lys for mig
Nu skuer jeg et nyt Liv gjennem Døden,
Og Haabet lover mig at gjense Dig.

Men er det ogsaa sikkert, jeg vil komme,
Hvor Du, min Elskte, nu har faaet Hjem?
Kan En, som jeg, faa Adgang blandt de Fromme
Og dele Paradisets Fryd med dem?

O sig, om Livet hist vil ligne dette? —
Vil ikke Ægteskab ophøre der —
Vil ikke Døden alle Spor udslette
Af det man kaldte dydig Elskov her? —

Vil Du fremdeles der min Hustru være,
Og jeg, Din Mand, erholde Dig igjen? —
Vil Noget der man gjøre eller lære
Mens Evigheden langsom svinder hen? —

Men findes der ej Fader eller Moder,
Da taber Himlen alt sit Værd for mig —
En Himmel uden Søster eller Broder,
Vil synes mig en rædsom Ørken lig.

Thi hvis de Døde blive Engle lige
Og intet Kjøn og Slægtskab findes mer,
Da synes mig, et saadant Himmerige,
Er ikke nær saa godt som Livet her.

Men nej! — Fornuftens Stemme det benægter —
Thi Intet eller Alt maa være der;
Og Børn og Børnebørn i mange Slægter
Vil have baade Fa'r og Mo'r som her.

Det er mit Haab — men Du, som kan mig lære
Den ene Sandhed, undervis Du mig,
Og jeg vil ydmyg Din Discipel være
I dette Liv, og siden møde Dig.

Carl.

Ankomst og Beskikkelse. Den 4de Maj ankom Ældsterne Martin Christensen af Manassa, Colorado, og Louis J. Holther af Ogden til Kjøbenhavn.

Ældste Christensen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference og Ældste Holther i Kristiania.

Emigranterne, som forlod Kjøbenhavn den 8de April, ankom lykkelig og vel til New York den 26de s. M.

Indhold.

Et interessant Møde .... 241.
Celestialt Ægteskab .... 246.
Redaktionsbemærkninger:
Løn som forskyldt .... 248.
Den 56de Aarskonference .... 249.
Konferencemøde i Aarhus........ 252.
Dødsfald .... 255.
Poesi, Ankomst og Beskikkelse, Emigr. 256.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.